

отъ друга поема I Cimiteri отъ Ippolito Pindemonte (Вижъ посвѣщението и бележката по-нататъкъ) Deorum Manium Jura Sancta Sunt (мото). Дванадесетъта таблици, въ Римъ, на които сж били написани законитъ на римския народъ въ първитъ времена на царетъ. То значи: Правата на подземнитъ богове сж свещени. — Въ посвещенкето на Ипполито Пиндемонте — италиански поетъ, роденъ въ Верона, 1753—1828, голъмъ приятель на на Фосколо и авторъ на много стихотворения (Poesie campestre), писани презъ 1785, отъ които е известно стихотворението La malinconia (Меланхолията), пѣсень, изпълнена съ мелодичностъ и съ грацията на поезията на XVIII вѣкъ. Въ 1806 е написалъ поемата си въ октави I Cimiteri (Гробници). Писалъ е и е подражавалъ на английски и нѣмски поети. Писалъ е и други съчинения, обаче, безъ художествени достоинства. Можемъ да споменемъ между тѣхъ Epistole и Sermoni. Най-хубавата му поетическа творба, обаче, е превода на „Одисея“, най-добриятъ преводъ до сега на този езикъ. — На стр. 27, стихъ XV — (отдолу) — тъмний адъ. Въ текста е казано Dite (Вижъ Данте, пѣсень XXXIV, Адъ), — името, което Данте дава на града, въ който живѣятъ осжденитъ души, наказани за най-тежкитъ грѣхове на земята, но Dite е още името на Плутонъ, царъ на подземното царство, нареченъ съ разни имена: Луциферъ, Сатана, Велзевулъ; стр. 28, ст. XII (отгоре) изъ водитъ — на Ахерона. Въ текста е templi acherontei (ахеронски храмове). Ахеронъ е една отъ тритъ рѣки на подземното царство, която служи за да се превеждатъ презъ нея душитъ на грѣшницитъ и осжденитъ, за да отиватъ въ царството на Тантала (гр. митология). Подъ „храмове“ Фосколо разбира кржговетъ, които рѣката прави въ течението си. Образътъ е взетъ отъ Лукреций, кн. III, ст. 85; ст. XX (отгоре) Днесъ новъ законъ надъ гробницитъ иде — споменатиятъ по-горе декретъ; ст. XXIII — Талия — муза на комедията и сатирата; твоя жрецъ — е Джузеппе Парини, най-голѣмиятъ поетъ на Италия презъ XVIII в. Роденъ е въ Bosisio (Ломбардия на 1779, умрѣлъ въ Милано въ 1799). Известенъ е, главно, съ своитъ сатири, отъ които най-бележита е пенталогията День, Сутринъ, Пладне, Вечерь, Нощъ; ст. XXIX — ломбардийския Сарданапалъ, — легендарна личностъ, царъ на Асирия, олицетворение на охолния животъ, разгулността и извратеността. Намекъ за охолния животъ на ломбардийскитъ първенци. Алюзия за единъ стихъ отъ Парини въ „Деньтъ“; ст. XXXIII. — Тичино — рѣка въ итал. Швейцария, край която се вжди хубавъ едъръ добитъкъ, главно крави и волове; абдуански пещери (ст. XXXII) сж пещеритъ около р. Adda, (лат. Abdua), която тече близо до гр. Милано и е единъ отъ притоцитъ на По; ст. XX (отдолу) подъ тазъ липа, — една липа, намираща се на Porta Orientale въ Милано (сега porta Venezia), където Фосколо (въ „Последнитъ писма на Якопо Ортисъ“) се е срѣщалъ и говорилъ съ самия Парини; ст. XIII и XIV (отдолу) — Ненамѣри убѣжище — тѣлото на Парини е заровено безъ гробъ, не въ гробницитъ на града, и нѣма никакъвъ памет-